

første Deel af Lovforslagets § 6, saaledes som den var foreslaaet af Justitsministeriet; det gaaer nemlig ud paa, at det er Justitsministeriet, der skal bestemme, om et Skrift formedt dets strafværdige Indhold skal paatales af det Offentlige. Udvalget har i sin Betænkning udtalt sig om denne Bestemmelse derhen, at Anklagemyndigheden skulde være hos de sædvanlige Overvørgigheder. Betænkningen indeholder ogsaa de Grunde, af hvilke Udvalget var kommet til dette Resultat. Disse Grunde er yderligere udviklede ved den foregaaende Behandling af Sagen, og jeg vil derfor ikke trætte Forsamlingen ved at gjentage dem. Spørgsmaalet om dette Ændringsforslag er paany blevet taget under Overveielse i Udvalget. Dette har imidlertid ikke kunnet overbevise sig om Nødvendigheden af en Undtagelse fra hvad der i Reglen følges i criminelle Sager i denne Henseende. Det maa imidlertid dog erkjende, at Grundene for denne Mening, at Anklagemyndigheden bør berøe hos Justitsministeriet, ere saa vægtige, at det anseer Spørgsmaalet for tvivlsomt; men deels med Hensyn til de tidligere anførte Grunde og deels med Hensyn til det Udfald, som Sagen fik ved den anden Behandling — et Udfald, der maaskee dog snarere kunde tilskrives Bestemmelserne i den sidste Deel af § 6 — har Udvalget ikke troet at burde optage dette Forslag, medens det dog paa den anden Side heller ikke har troet at burde bestemt udtale sig derimod, og det henstiller altsaa Sagen til Thingets Afgjærelse. — Det under Nr. 3 stillede Ændringsforslag gaaer ud paa, at Udtrykket i Lovforslagets § 12 „i Benkskab med Kongen levende Regenter“ forandres til „de i Benkskab med Kongen staaende Regjeringer“. Udvalget er blevet foranlediget til dette Ændringsforslag fra en Side, som man ikke troede at burde lade upaaagtet. Udvalget er nemlig blevet gjort opmærksom paa, at det kunde være tvivlsomt, hvorvidt Præsidenterne i den franske Republik og de nordamerikanske Fristater kunde være indbefattede under denne Bestemmelse efter dens Ord eller ikke. Vel har man formeent, at Domstolene vilde komme til det Resultat, at denne Bestemmelse i alt Fald analogisk vilde være anvendelige paa Præsidenterne i de nævnte

Stater; men da Spørgsmaalet er blevet reist, har Udvalget troet det rettest, at Tvivlen løses, og at Bestemmelsen affattes saaledes, som Udvalget har foreslaaet, hvorefter man antager, at der ikke længere kan være Spørgsmaal om, at de nævnte Præsidenter ogsaa maae være indbefattede under denne Bestemmelse i Lovforslaget. — Hvad det under Nr. 4 opførte Ændringsforslag angaaer, har Udvalget ikke troet at kunne gaae ind derpaa, og hvad Forslaget under Nr. 5 angaaer, finder Udvalget vel, at det er forskelligt fra det Forslag, som den ærede 5te Landssthingsmand for 2den Valgfreds (Borgen) havde stillet ved anden Behandling af Sagen, forsaavidt der navnlig i den sidste Deel af dette nye Forslag er optaget en Bestemmelse om, at den, der ved et utugtigt Skrift krænker Sædelighed og Blufærdighed, skal ansees med den i den første Deel af Paragraphen omhandlede Straf fra 1—6 Maaneders Fængsel. Men imidlertid har den nu foreslaaede nye Paragraph ikke optaget 2 Bestemmelser, som findes i Lovudkastet, saaledes som det blev vedtaget ved anden Behandling. Der savnes nemlig Straffebestemmelse for den, der søger at undergrave Troen paa Guds Tilværelse og Sjælens Udvælgelse, ligesom der ogsaa der savnes Straf for den, der angriber Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden. Udvalget finder nemlig, at der ikke bør savnes en saadan Bestemmelse, og man har derfor ikke troet at kunne optage dette Ændringsforslag. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 6 angaaer, har Udvalget troet, bestemt at burde udtale sig derimod; thi de Bestemmelser, der findes i den tilsvarende Paragraph i Lovudkastet, finder man nemlig aldeles hensigtsmæssige, og forsaavidt det under forrige Behandling er udtalt, at disse Bestemmelser dog ere noget vage, kan Udvalget, saaledes som tidligere er blevet ytret, ikke dese denne Anskuelse. Man finder, at den i Lovudkastet opstillede Distinction mellem saadanne Sigtelser, der ere egentligt ærekrænkende, og Uvæmsord og Skældsord, saa naturligt, at man troer, at den burde bibeholdes, og heller ikke kan man finde, at de for disse forskellige Forseelser bestemte Straffe egne sig til nogen Forandring. Forsaavidt det af en æret Landssthingsmand under den foregaaende